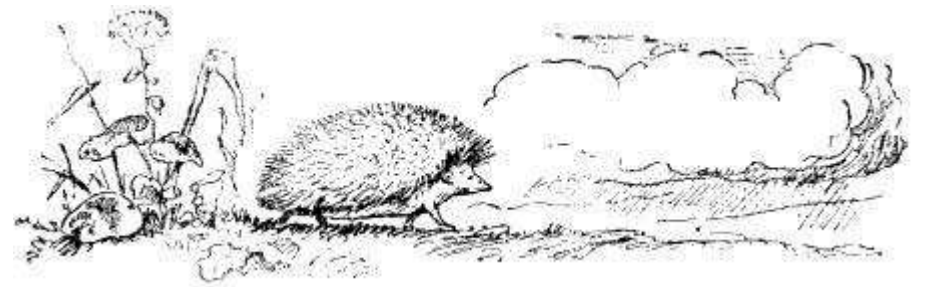


הקיפוד האמיץ

לפני זמן רב הייתה לקיפוד פרווה כמו לכל יתר החיות. פרווה רגילה, דומה קצת לזו של חזיר. כולם יודעים כי הקיפוד הוא חיה קטנה, חסרת כוח ואין לו במה להתגונן בפני אויבים. אין לא טפרים חדים, לא קרניים ולא שיניים חדות. לכן היה לו קשה לחיות בעולם, בין חיות ערומות



וחזקות.

פעם ישב הקיפוד תחת שיח וחשב על גורלו המר. והוא ריחם על עצמו כל כך שלבו כמעט נשבר ודמעות התחילו לזלוג מעיניו.

אך דמעות הרי לא תעזורנה ואם יבוא זאב אפור או שועל ערום הם יטרפו אותו ואף עצם קטנה לא ישאירו. לכן הקיפוד ניגב את עיניו בכפו, קם והתחיל ללכת ביער, לחפש לו ארוחת צהריים. הוא רץ ביער, צעד אחרי צעד, וכששמע רעש חשוד בשיחים היה נעמד במקום. הוא ידע שאין לו כל הגנה בפני זאב ולא יוכל לברוח משועל. ואז התחיל לכועס מאוד על עצמו שהוא כל כך קטן וחלש.

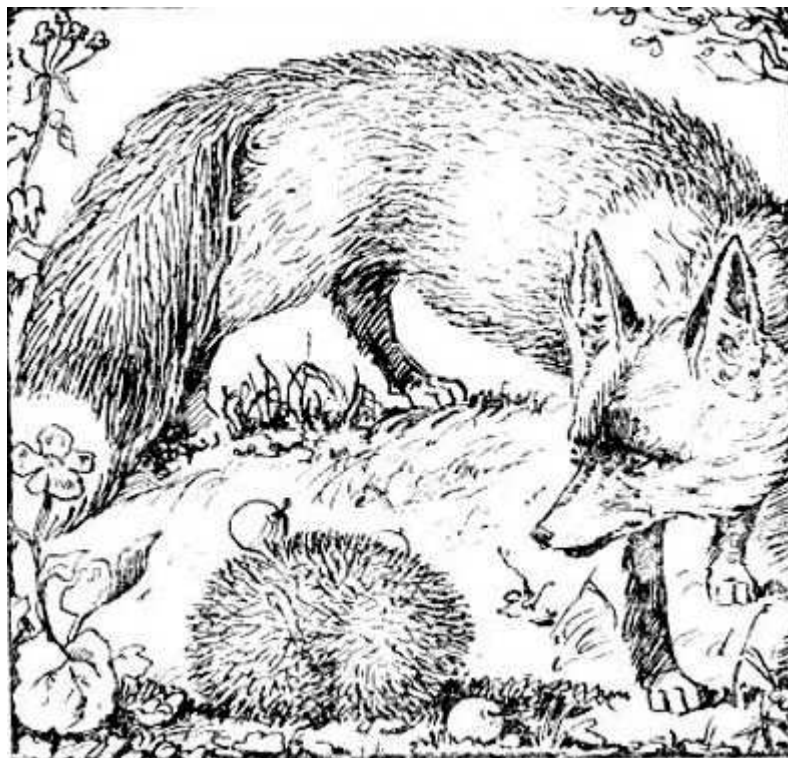
וכך הלך הקיפוד ביער, כועס ורוגז על עצמו, חיפש לו אוכל ובערב הגיע למאורה שלו ונשכב לישון. אך להירדם קשה היה לו. הסתובב הנה והנה, לא נוח היה לו לשכב, כל דבר נדבק לפרווה שלו. פעם היו אלה עלים יבשים שרועשים ומפריעים לישון, פעם נוצה של ציפור שמדגדגת, פעם גבעול של עשב שמפריע ולא נותן מנוח. כל דבר הטריד אותו והוא רצה להתפטר מכל. שם את כפו על הצוואר ופתאום נדקר! דם התחיל לנזול מפצע קטן.

אותו התגלגל מיד לפקעת ומכל הצדדים סמרר את הקוצים. השועל ניגש אליו, דחף בכפו, דחף עוד פעם, רצה לדחוף בשלישית אבל הכף שלו כאבה.



הקוצים דקרו אותה. השועל נפנף בזנבו הארוך ורץ משם מהר. הקיפוד הלך הלאה ורואה שמולו רץ זאב אפור. שוב התגלגל הקיפוד לפקעת כמו כדור עם הקוצים שלו בולטים. הזאב האפור ניגש אליו, דחף בכף, דחף עוד פעם, רצה לדחוף שוב אבל הקוצים דקרו בכפו וזה כאב לו מאוד.

"כנראה נדבקו לי ביער קוצים של דרדר" חשב הקיפוד ורצה בשיניים להוציא את הקוצים. שם את אפו לצד וראה שגם בצד שלו יש קוצים. הקיפוד השתומם מאוד. התחיל למשש את כל גופו בכפותיו ובכל מקום שבו נגע הרגיש בקוצים, על ראשו, על הגב, בצדדים, על הזנב. רק על הבטן נשארה עוד קצת פרווה. התחיל הקיפוד להרהר "מה קרה לי? והאם זה לרעה או לטובה?" כל הלילה הוא חשב ורק לקראת בוקר, כשהתרנגול כבר קרא את הקריאה השלישית שלו, ניחש למה אצלו צמחו קוצים במקום הפרוה. "זה בוודאי לכן שאתמול כעסתי כל כך. מרוב הכעס שלי כל שערות הפרווה שלי הפכו לקוצים. והאם זה טוב או רע אראה בקרוב." מוקדם בבוקר יצא הקיפוד מהמאורה שלו. הוא הולך ביער וממולו בא שועל. כשהקיפוד ראה



הזאב הסתובב וברח.
הלך הקיפוד הלאה ופתאום שמע רעש דריכה על
הענפים היבשים. זה הדוב הגדול, חום, פרוותי,
הולך ומחפש דבש לארוחה. הקיפוד התגלגל מיד



בפקעת עגולה, סמרר את הקוצים וחיכה. הדוב
ראה אותו, ניגש אליו, ניסה לגלגל אותו בכפו
הגדולה וכשהקוצים דקרו אותו נהם חזק וברח
חזרה ליער.
הקיפוד הלך הלאה. הלך וחשב:
"עכשיו נעשיתי חזק. לא זאב, לא שועל, אפילו לא
דוב יכולים לגעת בי, כולם בורחים ממני. עם
הקוצים שלי לא אפחד עכשיו מאף אחד."